

Vršovice 12.4.2009

Pozdrav: Milé sestry a milí bratři, milé děti, sešli jsme se dnes k bohoslužbě v neděli Vzkříšení a já vás zdravím ujištěním, že milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého je se všemi vámi. Amen.

Píseň: 347 sl.1 Nastal nám čas přeradostný

Introit: Kámen, kterýž zavrhlí stavitelé, učiněn jset v hlavu úhelní. Od Hospodina stalo se to, a jest divné před očima našima. Tentot jest den, kterýž učinil Hospodin, a protož radujme se a veselme se v něm. Haleluja.

Ž 118,22-24

Píseň: 616 Chvalte Pána

Modlitba: Pane Bože, mohli jsme zaslechnout svědectví o Tvé milosti. Mohli jsme se setkat s evangeliem o Tvém Synu a našem Spasiteli. Máme zač děkovat. A přitom právě to nedokážeme. Nedokážeme rozpoznat, co evangelium přináší do našich životů. Nedokážeme přijmout Tvůj základní dar naděje. Hledám nové a nové podpěry pro naše životy a jsme zaskočení, když nevydrží nápor zklamání ze zla kolem nás i v nás. Jsme zoufalí a hledáme cestu.

Pane, děkujeme Ti, že Tvá nabídka, Tvá nabídnutá ruka, je stále na dosah. Děkujeme, že stále znovu nabízíš ujištění, že jsi skutečně vzkřísil Ježíše z Nazareta. Že s Jeho vzkříšením vstupuje Tvůj život i do životů našich. Děkujeme, že se smíme stále znovu učit pohledu vzkřísení na tento svět, na Tvůj lid i na nás samotné. Děkujeme, že přemáháš naši nedověru svou přítomností.

Prosíme, aby dnes z tohoto shromáždění zaznívala radostná zvěst o Tvé milosti - tak, aby byla povzbuzení všem, kdo potřebují slyšet o Tvé naději v Ježíši Kristu, našem Pánu. Amen.

Čtení: Lk 24,1-12

Píseň: S324 Šly zrána ke hrobu

Text: Lk 24,11

Haleluja. Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. Haleluja.

Ženy šly ke hrobu, aby zabalily Ježíšovo mrtvé tělo do vonných látek. Tato scéna mě vždy znovu dojíká. Zatímco ti, kteří byli Ježíšovými nejbližšími žáky, následovateli, ti, které vyslal jako učedníky, sedí kdesi v dobře uzavřené místnosti a jsou zcela zdrcení a neschopní čehokoliv, tyto ženy prostě šly, aby posloužily. Aby po smrti posloužily člověku, kterého měly rády. Velice prosté rozhodnutí, až intuitivní, motivované prostě lidským vztahem. Pryč jsou vzletné ideály, pryč jsou sny, jakoby nic nezůstává. A přece jsou tu tyto ženy, které jdou k hrobu, aby zavinuly mrtvé tělo.

A tak zcela na okraji těch důležitých osobností důležitých dějů se odehrává náš příběh. Pryč je velerada, pryč je Pilát, pryč jsou učedníci, zůstává několik žen, které jdou k hrobu vedeny lidským vztahem. A najednou se děj láme - hrob je prázdný.

Příběh na okraji a zlom děje - to už tady bylo. Na začátku svého spisu nechá evangelista tak nějak vše plynout a věnuje se příběhu pastýřů. Tam i tady přichází zlom a objevují se dva Boží poslové. A na údiv, úžas, obrací pozornost k životu: „Nehledejte živého mezi mrtvými.“

Toto je jasné svědectví, výzva, že je možné vše od základu změnit vlastně zcela prostě a jednoduše. Jakoby nám tu chtěl evangelista opakově říct, že evangelium naděje přichází za těmi, kteří jsou tak nějak mimo hlavní proud společnosti, přichází bez podmínek za člověkem. Ano, je nepochopitelné, způsobuje údiv, zároveň je přijímáno s odzbrojující prostotou a vděčností.

Když jsem se na Velký pátek naladil na svědectví Dostojevského díla, vybavilo se mi i dnes. Příběh románu Zločin a trest. I tam je naděje evangelia přijímána s prostou otevřeností v postavě dívky Soni, která nemá šanci ovlivňovat cokoli v dění společnosti. Bezmocná, vlastně naplňuje představu hlavní postavy románu, Raskolnikova, o zbytečném životě. Je situací v rodině donucena k prostituce, je tím posledním, s kým by se počítalo. Ale pro Dostojevského je ústřední postavou ve službách zvěsti o životě. „Nehledejte živého mezi mrtvými.“

Pro nás, pro lidi všelijak tápající, pro lidi plné skepse ze sebe i ze světa, pro lidi, které v ostré karikatuře vykreslil Dostojevský právě v postavě Raskolnikova bouřícího se proti Bohu a přece zoufale hledajícího život - pro nás pokračuje evangelista ve vyprávění. Protože se až příliš často nedokážeme ztotožnit s tím jednoduchým přitáčením životu a přijetím toho, co vyprávějí ženám dva andělé.

Ženy jdou od hrobu s tou úžasnou zvěstí za učedníky. Za těmi, kteří chodili tak dlouho s Ježíšem z Nazareta. Pro které patřilo do jejich života všechno, co Ježíš dělal i to, co říkal. Všechna naděje, kterou otevíral. Všechna naděje na změnu fungujících pravidel ve světě kolem nás i v našem životě. Tak, jak jsme o tom mluvili při bohoslužbě na Velký pátek. Naděje na vyvedení z otroctví. Nejtrefnější vyjádření pocitů po Velkém pátku je zapsáno právě u evangelisty Lukáše v příběhu učedníků jdoucích do Emauz: „A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.“

K těmto učedníkům, k nám, přichází ženy avypráví své svědectví o vzkříšení, o Boží současnosti a budoucnosti, o životě.

A teď si znovu poslechněme tu reakci. „Povídáčky“. To je smysl slov: „Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim.“ Nejostřejší vyjádření o zvěsti evangelia, na které jsem já osobně v Bibli narazil. Učedníci Ježíše z Nazareta velice stručně označují evangelium o vzkříšení jako pitomost. Slyším tu nejsilnější výsměch Raskolnikova v rozhovorech se Soňou. Slyším tu svou vlastní skepsi v okamžicích hlubokého zklamání. Slyšíme tu vzpouru proti životu. Ten přece funguje v logice Velkého pátku, život, to je moc ukřižovat člověka, přibít na kříž všechno to dobré, co v člověku je. „A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.“

Lekám se této situace, protože ji znám. Chápu zoufalství vzpoury Raskolnikova, který chce děj se co děj přijmout logiku moci a evangelium, Ježíšovskou cestu jako takovou, chce odmítnout. Ne ze zloby, ale z bolesti. Protože vnímá a bolí ho všechno to, co vidí kolem sebe. To je neděsivější chvíle našeho textu. Vykresluje před námi riziko lidské křehkosti tváří v tvář vlastnímu hříchu. Tomu, co kolem sebe člověk vytvořil. Tváří v tvář odcizenosti od Boha.

Znovu se nám vrací zásadní otázka Velikonoc. Je z této situace cesta dál? Je cesta pro tyto učedníky? Je cesta k životu otevřená i pro Raskolnikova? I pro nás?

Je až dojemný ten poslední verš dnešního textu – že Petr se šel přece jen k hrobu podívat. Tento verš totiž v původních rukopisech chybí. Jakoby opisovači neunesli tíhu tohoto napětí. Jakoby chtěli přece jen honem rychle sejmout tu tíhu, kterou cítíme ležet na učednicích – i na nás. A přece je tato snaha zbytečná. To, o čem nás chce evangelista ujistit, je skutečnost, že Pán Bůh přichází ve Vzkříšeném i za těmi, kteří se před

ním zavírají, kteří utíkají, kteří to vzdávají. Nenechává nás rozervané, ale nabízí pokoj. Neexistuje místo, kam by za námi Pán Bůh nepřišel. Ve chvíli, kdy je jakoby všechno ztraceno, kdy je Raskolnikov odsouzen za vraždu, žije daleko mimo centrum života ve vězení, se otevírá trpělivému svědectví Soni. I u evangelisty Lukáše se Ježíšovi učedníci setkávají se Vzkříšeným a stávají se apoštoly života. Skutečného života. Života s Bohem. To je zázrak vzkříšení - všechny ty další příběhy, které čteme ve Skutcích apoštolských a ve kterých vidíme vystupovat ve svědecké roli ty, kteří byli zcela na dně a evangelium označili za bláhovost, za hloupost. Zázrak vzkříšení je naše společenství, církev se všemi svými chybami a přece svědčící, všichni lidé, kteří nepodléhají všudypřítomné zlobě tohoto světa a nepřijímají její logiku, ale přijímají hodnoty Božího království - lásku, odpuštění, trpělivost, lítost.

Dnes se smíme radovat. Ježíš byl vzkříšen - Bůh otevírá nový život každému. Nenechává nás být, nenechává nás naší slabosti a zoufalství, ale zve nás ke svému stolu, aby nás ujistil o realitě svého života. Amen.

Píseň: 334 Kristus Pán vstal z mrtvých

Vyznání vin: Pane Bože, děkujeme za svědectví o vzkříšení. Děkujeme za slova naděje pro nás, pro naše blízké i pro tento svět. Vyznáme, jak málo tuto zvěst dokážeme žít, jak moc se jí musíme učit. Děkujeme za nabídku smíření, kterou každému z nás dáváš. A chceme vyznat, jak málo v nás je smíření. Jak jsme určováni vším možným a pro nedostatek víry pak nedokážeme přijímat Tvůj život, natožpak ho nabízet druhým.

Vyznáváme zároveň, že nejsme lepší, než lidé kolem nás. Před Tebou, Bože, vyznáváme svůj hřích. Chceme-li takto vyznat, odpovězme: Vyznáváme.

A přece před Tebe předstupujeme s nadějí na odpuštění pro milost tvého Syna, Ježíše Krista, který za nás zemřel a pro nás je živ. Věříme v moc jeho smrti a vzkříšení. Je-li tomu tak, vyznejme: Věříme.

Chceme nyní odložit všechnu hněv a výčitky a odpouštíme těm, kdo nám ublížili. Vyznejme to hlasitě pro lásku Kristovu: Odpouštíme.

Pane, toto vše Ti nyní odevzdáváme a děkujem, že smíme věřit v Tvé odpuštění a v Tvou posilu v životě, který nám každému nabízíš.

Slovo milosti: Přijměte do svých srdcí slovo milosti! Dokazuje Bůh svou lásku k nám: Když jsme ještě byli hříšní, Kristus zemřel za nás. Když jsme nyní ospravedlněni prolitím jeho krve, spasení budeme skrze něho. Křtem jsme spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života.

Pozdravení pokoje: Smíme přijmout tuto Boží milost, kterou nás nyní obdarovává a smíme si navzájem podat ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: 682 Dnes k svému stolu zve nás Pán

Preface: Děkujeme Ti, nebeský Otče, všemohoucí, věčný Bože, a oslavujeme Tě skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Protože on odňal smrti její moc. Daroval nám nový, nepomíjející život. Poroto Tě slavíme se všemi, kdo Ti patří, a vzdáváme Ti s nimi chválu:

Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země Tvé slávy. Požehnaný, kerý přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech.

Amen.

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli píti budete, na mou památku. Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

(1K 11,23-26)

Apoštolské vyznání: Pane Ježíši, chceme přijmout Tvé pozvání ke společnému stolu. Ke stolu, kde Ty jsi hostitelem. A chceme tak učinit společným vyznáním naší víry. V jednotě našich rodin, v jednotě tohoto sboru, v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech konfesí, generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání víry:

Sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný.

Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň

308 Jezu Kriste, štědrý kněže

336 Slavné Kristovo vzkříšení

—

Pozvání: Bože, Duchu svatý, v srdcích nám potvrzuješ svědectví proroků i apoštolů, že jsou pravdivá. Vléváš nám odvahu uvěřit Kristově lásce, že on s námi je a zůstává po všechny dny, nezavrhne nás, ale zve k sobě, přijímá nás spolu s našimi bližními a tvoří z nás společenství svých učedníků, abychom se od něho naučili spolu žít v bratrské lásce. Prosíme, požehnej tento velikonoční hod, abychom tu okusili, že sám Kristus je naším hostitelem, radovali se z toho a přijali od něho novou sílu na cestu za ním. Amen.

A tak již usmíření s Kristem i bližními přistupujme v radosti ke stolu Páně.

Přijímání: Společenství těla Kristova.

Společenství krve Kristovy.

Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtví pro své hříchy. Milostí jste spaseni!

Neboj se. Já jsme první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev - a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.

Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k Živé naději. Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které

bude odhaleno v posledním čase. Jděte v pokoji.

Píseň: 350 Přemohl Ježíš smrti moc

Přímluvy:

Přímluvná modlitba:

Poslání: Odstraňte starý kvas, abyste byli novým těstem, vždyť vám nastal čas nekvašených chlebů, neboť byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus. Proto slavme velikonoce ne se starým kvasem, s kvasem zla a špatnosti, ale s nekvašeným chlebem upřímnosti a pravdy. 1K 5,7n

Požehnání: Zpívejte Hospodinu novou píseň, vždyť před očima všech národů zjevil svou spravedlnost a nezapřel své milosrdenství. Ať vás jeho milost, láska a pravda provázejí, kamkoli zamíří vaše kroky; Boží pokoj ať prozáří vaše dny a vede vaše cesty. Amen

Píseň: 346 Buď Tobě sláva